

Létající pstruzi

aneb Jak dědci možná trefili hřebík na hlavičku

Pokud se chystám na neznámý nebo vzdálený revír, který navštívím jen občas, zpravidla se o něm snažím **získat informace**, které by mi měly pomoci rozhodnout se, na které druhy ryb se zaměřit. Vedle toho se ujišťuji, zda nedošlo ke změnám, které by rybářský výlet ohrozily.

text: Štěpán Lamoš

foto: autor, Ivo Novák

Jednou z možností jsou internetové diskuze na českých rybářských serverech. Osobně považuji za výhodnější navštívit stránky organizace, která revír obhospodařuje. Rozhodně jde o rychlejší cestu. Většinou se i dozvím, zda na vyhlédnutém revíru neprobíhá hájení ryb po nasazení. Dělán to už pravidelně, protože není žalostnějšího okamžiku, než chvíle, kdy ověšen několika kilogramy různého rybářského vybavení se setkám s oznámením, že lov je z důvodu vysazení zakázán. Při jednom takovém hledání jsem narazil i na poměrně detailní statistiku úlovků a nasazování jednoho z rybníků na Vysočině.

V minulosti jsem tento revír navštěvoval velice často, jelikož je jen několik kilometrů od vsi, kde jsem prožil dětství. Nyní už žiji o pár stovek kilometrů dál, takže moje návštěvy nejsou tak časté, nicméně se sem stále rád vracím. Rybník je zčásti schován v lese a jeho klid tak umožňuje hloubavé snění i v nejparnějších letech. V době, kdy patřil ještě mezi pstruhové revíry, byl navíc těsně lemován téměř neprostupným houštím. Díky četným popadaným stromům bylo obtížné nalézt místo, kde nehrozila vázka. Hostil však krásné líny a štiky, které bylo lehčí přelstít, než je pak vytáhnout. Na přítoku se v tůních schovávaly pěkné plotice,

jimž k velikosti mírového kapra mnoho nescházelo. Stačil malý splávek, nejlépe z husího brku, jeden rohlík a o zábavu jsem měl postaráno. Občas tuhle sestavu vyzkoušel i pstruh, který sem splul z potoka. Již tehdy mě překvapilo, že puntíkováný draveček nepohrdne pečivem. Jednalo se vždy o potočáka. Duháci se v té době ještě nevysazovali nebo jen velice zřídka, takže jejich zálibu v pečivu jsem vyzkoušet nemohl.

Překvapení jako hrom

Jednou po jarním tání se přítok rozlil po okolních loukách. Po opadnutí vody jsem se nestačil divit. V prohlubeninách jsem nacházel štiky. Nejlepším „lovným místem“ byly koleje od traktoru. Nešlo o žádné

zubaté trofejní kusy, ale pro malého kluka, který považoval mírového pstruha za pěkný kousek, to znamenalo adrenalinový zážitek. Opatrně jsem je rukou odlovoval a vracel do potoka. O vhodnosti

navratu štik do pstruhového potoka jsem neuvažoval. Tam tehdy moje zodpovědnost nesahala. Považoval jsem za důležité rybu chytit a vrátit zpět, odkud pocházela. Později se tato situace už nikdy neopakovala, ačkoli jsem každé jaro bedlivě sledoval hladinu potoka a na velké tání se těšil. I z tohoto zážitku bylo zjevné, kdo tenkrát

v rybníce kraloval. Z pohledu dnešní doby pozoruhodné složení rybního království bylo starousedlíky „regulováno“ jen mírně. Navíc pstruhový režim a množství vázek efektivnější lov nedovolovaly. O to raději jsem tento revír navštěvoval.

Změny

Později byl rybník odbahněn, stromy vytaženy a rybník byl přerazen mezi mimopstruhové revíry. Ačkoli lesy zůstaly, jeho staré kouzlo bylo definitivně pryč, stejně jako velcí líni a plotice. Štiky sice zcela nevymizely, ale už jsem při neopatrném našlápnutí nemohl pozorovat jejich úprk z mělčin na střed rybníka a hladinu místo vyčuhujících větví potopených stromů zdobily kačeny s ukotvenými rybkami. Přibylo kaprů, taky rybářů a navzdory mimopstruhovému režimu i duháků. Právě na nich jsem se učil tajům jezerní muškařiny. Ta se sice v českých podmínkách nikdy té říční nevyrovnala, ale na druhou stranu mi dopřála boj s větším rybami.

Když se vedou řeči

V té době jsem se pravidelně zapovídal s místními rybáři, o nichž nikdy nikdo nemluvil jinak než jako o dědcích. Zjevně se jednalo o narážku na jejich věk. Dědci patřili k rybníku jako staré olše, které tu byly odnepaměti a jejichž chladivý stín objímal hladinu v místech, kde už les ztratil svoji moc. Škoda, že neuměly vyprávět o minulosti, kterou zažily! V tomto ohledu je ale staří pánové výrazně předčili. Rád vzpo-

Dědci patřili k rybníku jako staré olše, které tu byly **odnepaměti** a jejichž chladivý stín objímal hladinu v místech, kde už les ztratil svoji moc.